

altid blive Forbjærger, idet Bestemmelser om Valget af Forbjærger skulle træffes i den i Paragraffen omhandlede Vedtægt, paa hvis Affattelse Forstrandsejeren ikke synes at skulle have nogen Indflydelse, ligesom Vedtægten ogsaa skal indeholde Bestemmelser om Bjærgelønnens Fordeling, Bestemmelser, der jo ikke ville komme til at stemme med Arvefæstebrevens § 4, hvorefter Strandfogden i vedkommende Len erholder en bestemt Andel af Bruttoprovenuet mod at afholde alle Omkostninger, ikke blot til Godsets Bjærgning, deriblandt en af Forstrandsejeren bestemt passende Dagløn til de andre Strandfogder, som have deltaget i Bjærgningen, men ogsaa til Vagthold og til Godsets Transport og Konservering. Derksom Lovforslaget blev Lov, ogsaa gældende for Aaberg Forstrand, maatte vedkommende Arvefæster, naar ingen Gjer til det bjærgede Gods melder sig, af sin Part foruden de øvrige Omkostninger udrede Bjærgelønnen til Bjærgelavet, der jo vilde blive adskilligt mere, end de nu have at betale i Dagløn; men endnu uheldigere vilde deres Stilling blive, naar Gjer melder sig, og hans Ret til Godset anerkendes; thi efter Arvefæstebrevene skulle Arvefæsterne da tilsvare Forstrandsejeren $\frac{1}{3}$ af Bruttoprovenuet, medens Bjærgelavet i Henhold til Lov af 1ste April 1892 vilde kunne faa indtil $\frac{1}{3}$ af Nettoprovenuet og Reklamanten Resten af dette. Selv om der i de til Aaberg Forstrand stødende Kommuner eller nogle af dem ikke skulde melde sig saa mange kvalificerede Mænd, at der kunde dannes Bjærgelav, vilde Bestemmelsen i sidste Stykke af Lovforslagets § 4, hvis den gennemføres, og det er Meningen, at den ogsaa skal gælde for private Forstrande, medføre omtrent lignende Resultater, idet den bemyndiger Politiet til at antage den fornødne Bistand til Bjærgningen, endog uden at det bestemmes, at Politiet skal konferere med Forstrandsejeren eller hans Repræsentant derom, medens det for Tiden er Forstrandsejeren eller Strandfogden paa hans Vegne, der besørger det fornødne Mandskab tilkaldt og træffer Aftale om dets Betaling. Det indrømmes selvfølgelig, at der kan tænkes Tilfælde, hvor Forstrandsejeren eller hans befuldmægtigede ikke har sørget for tilstrækkeligt Mandskab til Bjærgning i Strandingstilfælde, og hvor Øvrigheden derfor bør være berettiget til at gribe ind, ligesom det jo i det hele taget er givet, at Øvrigheden bør være berettiget til at føre Kontrol med Bjærgningen, ogsaa paa de private Forstrande, men den fornødne Bestemmelse i saa Henseende indeholdes i Arvefæstestødernes § 4, 3dje Stykke, og der har da heller ikke nogen Sinde, mens Statsraad Møller har ejet Forstrandsretten, været ført Klage over, at der ikke var tilstrækkeligt Mandskab til Stede ved en Stranding paa Aaberg Forstrand, eller at Bjærgningen ikke er foregaaet paa en fuldstændig forsvarlig Maade. Men som ovenfor anført tør man vistnok gaa ud fra, at det ikke er saadanne Betragtninger, der have motiveret Bestemmelsen i Lovforslaget om Oprettelsen af Bjærgelav, men derimod Henynet til de til Havet grænsende Kommuner's Beboere, og dersom det, som jeg haaber, maa erkendes, at det ikke vilde være retfærdigt at begunstige dem paa de nuværende Strandfogders Beføstning, og at der altsaa formentlig ikke bør være Tale om at lade de eventuelle Bjærgelav medvirke i Tilfælde, hvor den private Forstrandsret kommer til Anvendelse, vilde der kun blive Spørgsmaal om, hvorvidt der er Anledning til at bestemme, at der ogsaa paa private Forstrande og særlig paa Aaberg Forstrand skal kunne organiseres Bjærgelav i Henhold til Lovforslagets § 4, men saaledes, at disse Bjærgelav kun skulde kunne virke i Tilfælde, hvor der er Mennesker om Bord paa strandende Skibe. Herimod vil der ganske vist ikke kunne rejses nogen Indvending fra Forstrandsejeren eller hans Strandfogders Side; men jeg skal dog henstille, om ikke Bestemmelsen i Arvefæstestødernes § 4, 4de og 5te Stykke, maa anses for tilstrækkelig beskyttende ogsaa i disse Tilfælde, og jeg skal tilføje, at dersom der skulde næres nogen Tvivl i saa Henseende — en Tvivl, der ganske sikkert ikke vilde kunne støttes ved en Henvisning til, hvoreledes den bestaaende Organisation har virket — saa vilde der let kunne træffes en bindende Overtenskomst med Forstrandsejeren og hans Strandfogder om, hvoreledes der, hvor der virkelig i **flige** Tilfælde maatte behøves mere Mandskab end samtlige Strandfogder, skulde forholdes med Tiltagelsen af det yderligere fornødne Mandskab.

Lovforslagets § 8 bestemmer, at Politiet, naar det har Vedelsen af Bjærgninger, navnlig ogsaa „naar Indstranding sker af Skib eller Gods, der ikke ledsages af nogen, som er bemyndiget til at træde i Gjerens Sted“, altsaa vel ogsaa naar dødt Skib driver ind, skal „raadføre sig med den, der efter sin Stilling paa Skibet eller ifølge Befuldmægtigelse repræsenterer Gjerens og, hvor en saadan ikke findes, med Konsulen eller Vicekonsulen for den Stat, hvor Skibet er hjemmehørende“. Det synes imidlertid natur-